

Barndommens helt på uventet besøg en morgen i maj

- Ord fra den nye formand i "Kamillus Hjørring"

Den 5. maj faldt jeg tilfældigvis ind midt i "P1 Morgen" og blev med det samme mødt af navnet på en af min barndoms store, mystiske helte. Navnet var doktor Fenger, som den 5. maj 1945 havde stået for redningsaktionen af ca. 350 kz-fanger, der denne befrielsesmorgen for 76 år siden, skjult i en kulpram, var drevet ind i Klintholm Havn på Møn.

Doktor Fenger var en helt i min familie på min mors side. Ikke først og fremmest fordi han havde været en vigtig brik i det utrolige og vellykkede redningsarbejde, men fordi han havde reddet min mormor fra den visse død. På et hjemmebesøg havde doktor Fenger konstateret, at der var gået koldbrand i mormors finger, og at den måtte af, hvis hun ikke skulle miste armen - ja, i værste fald miste livet.

Der var ingen ferie i min barndom, hvor min mormor ikke fik flettet doktor Fenger ind i samtalen, hvorfor han på mystisk vis blev ved med at "husere" på den lille gård ved Møns Klint, hvor min mormor og morfar boede. I mine barneøjne var doktor Fenger en mystisk og lidt uhyggelig helt - han havde jo trods alt taget mormors finger.

Men den 5. maj i år trådte doktor Fenger, efter mange år i glemmebogen, pludselig frem igen. Denne gang ikke som en, der reddede folk ved at kappe fingre, men ved at være til stede, når det værste var sket, og som år efter år havde kørt Østmøn tynd og med lægetasken under armen besøgt husmænd, bondekoner, købmænd, karle, piger og børn for at hjælpe og bringe omsorg, pleje og lindring ud i hjemmene. Nu mange år efter forstod jeg, at min mormors veneration for doktor Fenger handlede om langt mere end hendes manglende højre pegefinger, men at den tillige, og måske mest af alt, handlede om den opmærksomhed og det nære forhold, der var mellem ham og hans patienter.

Således faldt jeg i tanker over, at selv om samfundet har undergået enorme forandringer, siden doktor Fenger kørte ud og kunne tage sig tid til at snakke med mormor om kartoffelskrælning og hygiejne, og til i dag, hvor dette møde mellem læge og patient af og til foregår pr. e-konsultation, så har det syge og døende menneske ikke forandret sig. Trods teknologi og lindrende medicin, så har den syge og døende i dag som til alle tider behov for opmærksomhed og accept: At nogen giver sig tid til at sætte sig ned ved ens side og lytte, tie eller tale.

Af samme grund blev jeg denne morgen i maj også så fornøjet over at være en del af så velfungerende en tjeneste som "Kamillus Hjørring", hvor 39 frivillige gerne slipper deres eget

for at give andre deres tid og opmærksomhed. Det er guld værd for den, der ligger syg og døende, og for de pårørende - ja, det kan, for at blive i ovennævnte billede, være lige så lindrende som en majmorgen at lægge til kaj i en gæstfri havn.

Da jeg sidste sensommer blev medlem af Kamillus, blev jeg også valgt som formand for foreningen i Hjørring uden at vide meget om, hvad der forventes af en formand i Kamillus. Men med bestyrelsen og gode koordinatore ved siden er jeg ved at finde min plads og har interesseret fulgt med i efterspørgslen på besøg og tilsvarende i de op- og nedture, der har været i vinterens løb i takt med samfundets nedlukninger og begrænsninger.

Jeg glæder mig over, at vi nu støt og roligt atter kommer tilbage i normal gænge, og at de frivillige igen træder til og er med til at bringe hospicefilosofien ud i hjemmene og på plejehjemmene for der at bidrage til, at der skabes gode forudsætninger for livskvalitet og selvværd i den sidste tid.

Af Lene Graarup, formand for "Kamillus Hjørring"

Lene har siden august 2020 været ansat som sognepræst i Bistrupkirken i Hjørring og hospitalspræst på Regionshospitalet Nordjylland, hvor hun også er del af "Team for lindrende behandling".

